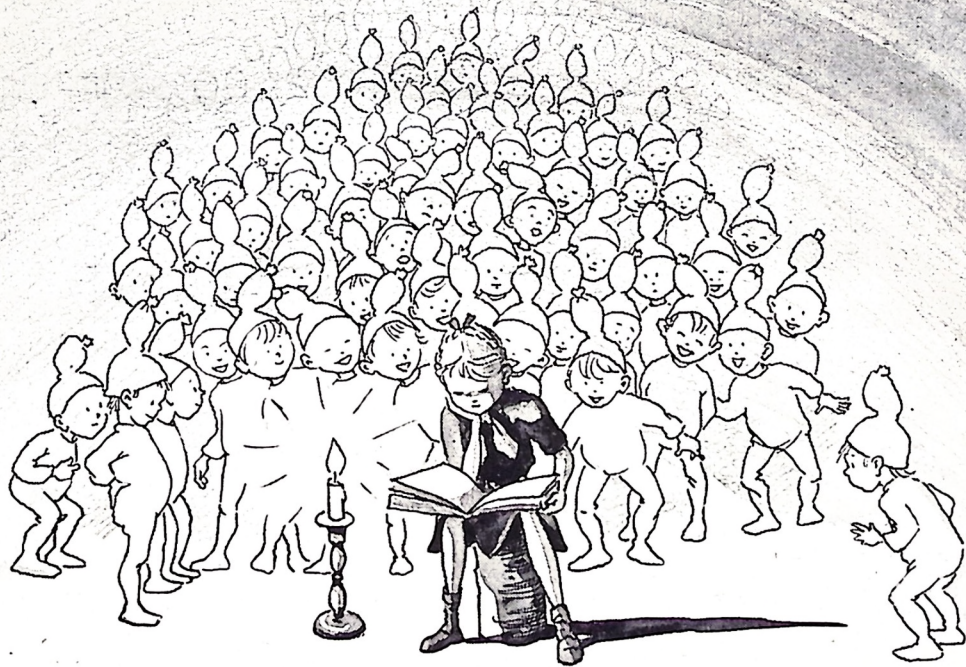
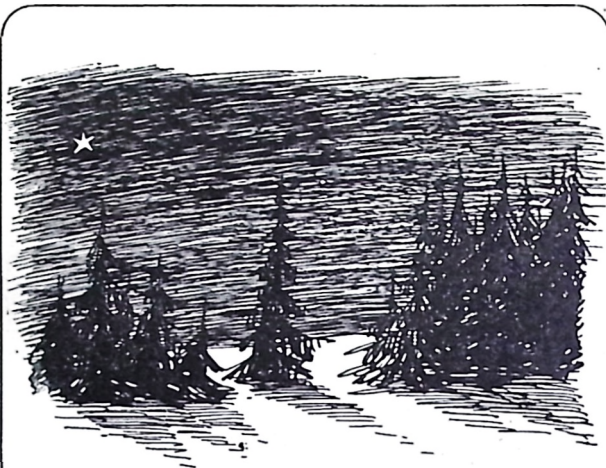

PIGESPEIDERNE

NR. 10 * DECEMBER 1951 * 34. ÅRGANG

*Julebudet til dem, der bygge
her i mørket og dødens skygge,
det er det lys, som aldrig slukket,
jager det stigende mulm på flugt,
åbner udsigten fra det lave,
trøster mildeligt mellem grave.*

*Julebudet i vinterens vånde
det er Gud faders varme ånde,
menneskefaldet til frelse vendt,
menneskets adel påny erkendt,
hjertets ret til at kæmpe og vinde
evig slået fast trods hver en fjende.*

*Julebud under storm og torden
melder og giver fred på jorden,
fred til at stride vor strid med mod,
fred til at vente på enden god,
højt under medbør og dybt i sorgen,
fred for både i går og i morgen.*

*Julebudet til dem, der græde,
det er vældet til evig glæde.
Glød dig da kun, du menneskesjæl,
stinger end ormen endnu din hæl!
Favn kun trøstigt, hvad Gud har givet,
løft dit hoved og tak for livet!*

C. Hostrup

Kære spejdere!

Det er vel ret beset kun de gamle af jer, ja, altså de, der er så forfærdelig gamle, at de er blevet konfirmeret, der har stiftet bekendtskab med den mærkelige mand Paulus og hans breve. Sommetider skriver han ting, der er meget vanskelige at forstå, og til andre tider er det så ligetil, og sommetider har han evnen til at bruge udtryk, som bliver opbevaret et sted i erindringen. Der står f. eks. i et brev, han har skrevet til en fjern menighed i Korinth: „Taler jeg med menneskers og engles tunger, men ikke har kærlighed, da er jeg bleven et lydende malm eller en klingende bjælde.“

Det er et udtryk, der bliver hængende i erindringen „det lydende malm og den klingende bjælde“. Vi er tæt op under julen nu, vi er langt inde i forberedelserne, sådan som de nu må forme sig hjemme først og fremmest, men også i patruljen og måske i skolen. Men vi kender allesammen til, at julestemning og juleglæde, det er ikke bare at strikke, så pindene gløder og pakke ind i pænt papir med rødt bånd om, men julen skal komme inde fra, der skal være glæde i den, vilje til at gøre andre glade, der skal være hjertevarme i den. Vi kan sige og skrive „glædelig jul“ så meget vi vil og så mange gange, vi vil, men om vi ikke af hjertet ønsker det godt for det menneske, vi siger det til, ja, så er vi jo blot, som Paulus siger det „et lydende malm og en klingende bjælde“.

Det er så godt at lave sine julegaver selv, ja, ikke bare fordi de så også bliver billigst, men først og fremmest, fordi man kan strikke og sy og flette og knytte og male så mange gode tanker ind i dem. Hjemmelavede gaver taler et ganske andet sprog end de tjuhej for en tokrone indkøbte i sidste øjeblik. Der skal ikke bare være røde hjarter på papiret uden om gaven, men der skal være et varmt hjerte inden i pakken, tanken om, at bedstemoderen eller den lille fætter vil blive så glad netop for denne ting, som man lagde så megen kraft og så mange ønsker i.

Det er så vigtigt at holde af mennesker, at overvinde sig selv til i gerning at vise, at man holder af dem. Og når jeg nu ønsker jer alle, store og små, en glædelig jul, så vil jeg fortælle jer, hvad den samme mærkelige mand, Paulus, i det samme brev skriver om den kærlighed, der ikke må blive tom bjældeklang: „Kærligheden er langmodig, er velvillig; kærligheden bærer ikke nid; kærligheden praler ikke, opblæses ikke, gør intet usømmeligt, søger ikke sit eget, forbistres ikke, tilregner ikke det onde; glæder sig ikke over uretfærdigheden, men glæder sig ved sandheden; den tåler alt, tror alt, håber alt, udholder alt.“

Glædelig jul ønsker

Immerofni

Lige så snart jeg var kommet indenfor på trappegangen, bogstavelig talt væltede larmen fra tropslokalet imod mig — nej, larm, det er for mild en betegnelse for de trommehindesønderflængende vræl. Sørensen også, kan de unger da ikke huske, at de skal være stille, det er intet under, at der bestandig klages, og allerede to gange har vi fået besked om at flytte.

Jeg stormer ned ad trappen og river døren op for at standse denne markedscene, men bliver straks som slagen af stumhed — — hvilket syn? Rundt om på gulvet flyder kurve, papæsker, papir, tomme appelsinkasser, pakker, gran, æbler, babytøj og legetøj og midt i dette virvar springer og danser hvinende spejdere rundt. Man styrter afsted med teltstænger, økser og stegepander. — „Mus!“ skriger de, „der har været mus i alle vores juleting.“ Lilleputte ser rasende på en pose nødder, hvoraf kun skallerne er tilbage. „Der er den,“ skriger en, og straks farer hele flokken efter den hen bag forhænget, det forhæng, der oprindeligt blev hængt op for at skjule vort overtøj, men som gennem længere tid har skjult mange slags synder foruden, i form af sammenstuvet roderi. Der lyder et brag, og stangen med henved 50 bøjler braser ned over deres syndige hoveder. Jeg synker ned på en taburet — du godeste, sikke en julestemning man kommer i her hos jer. Braget satte på en påfaldende måde punktum for larmen. Forskellige ansigter dukker frem af bøjlerne. „Fik I den?“ „Nej,“ siger Susan, „men jeg så den,“ hun nærmer sig truende mig, „og ved du hvad, det var en markmus, det var din ven fra korpselejren, er jeg sikker på, du har haft ham med hjem i en af kasserne.“ „Du kan da forstå,“ skynder jeg mig at forklare, „han har ikke kunnet leve her så længe, hvad skulle han have levet af?“ Som svar tager Stampe en karton op af

troppens køkkenkasse. „Havregryn,“ siger hun triumferende, „og se selv, der er kun det halve tilbage, til gengæld er der mange små sorte i, sikken en gris!“ I det samme går bunden ud af den omhyggeligt gennemgnavede æske, og grynen med samt små sorte vælter ud over gran og gavepakker som et teatersnevejr akkompagneret af nye begejstringshyl.

Jeg indrømmer alt for at få fred. „Men,“ tilføjer jeg, „hvis Kashimir har været med hjem, så er det, fordi I har været så tåbelige at pakke havregryn med ned, og det er også dumt af jer at lade de ting, I skal bruge til jeres Julegoodturn stå hernede, her har jo så tit været mus før.“ Men det er let nok at være bagklog, nu må vi rydde op. Alt bliver omhyggeligt gennemgået, heldigvis er de fleste madvarer først blevet bragt ned i dag, og jeg råder dem til at tage det med hjem igen. I alt er der gavepakker til 8 familier, hver patrulje har sin, og alt børnetøjet, som man så flittigt har nørklet med de sidste par måneder, og som har været udstillet indtil i dag til beskuelse af interesserede mødre og tanter, der trods megen travlhed hjemme alligevel har givet sig tid til at komme ned og se på herlighederne. Men nu

skal det altså pakkes ned i kasserne og på søndag skal det bringes ud. Det var denne pakning, man var i færd med, da man opdagede en rulle kiks, der så lidt mølædt ud, som Lystig sagde, og at der var meget mere på det synderegister, opdagede man hurtigt. Dette skulde der nu bødes på.

Men der var også andre ting, der skulle gøres i aften — nemlig forberedelserne til troppens julemøde. Vi har været lidt i tvivl om, hvordan man gjorde det bedst. På skolen havde vi plads, men i lokalet var der mere hygge, altså ville vi for en enkelt aften skyld se bort fra at kunne strække benene, men blev enige om, at var der hjerterum, så var der også husrum for 60 i et rum, hvor der normalt ellers kun kunne være en patrulje, og når vi udelod blåmejser, og nogen blev vel forhindret, så kom der nok kun 50. Sådan vil man helst have det i år. Stilfærdigt med et lille juletræ, med mange lys, julesalmer og julehistorier selvfølgelig. Hver patrulje medbringer så lidt julebag, som de i fællesskab har fået lov til at bage en lørdag før jul i en af mødrenes køkken (ja, tænk, det var der mødre, der gik ind på til forældremødet) — om de senere har fortrudt, skal jeg ikke kunne sige, men at ungerne har moret sig, er der ingen tvivl om, de har både fået bagt til julemødet og til julekurven også. Vi har fået træet til at stå, og patruljerne har nu travlt med at hænge deres pynt op. Hver patrulje har lavet een slags pynt, man må selv finde på, selvfølgelig, og pynten bliver givet væk sammen med træet hvert år, så der er altid frisk pynt på. I år har en patrulje dog hellere villet lave en julekrybbe, figurerne er lavet af ler og malet, den glæder vi os til at se, men de vil ikke sætte den op, før vi er gået, for det skal være en hel overraskelse, siger de. En lille patrulje har øvet nissespil en hel måned, jeg er lidt urolig for, at vi ikke rigtig skal få plads til det hele, men foreløbig er jeg den eneste, der har skrubler i den retning, man var endda forundret over, at jeg hævdede, at det var umuligt at danse rundt om træet, men blev enige om, at det også støvede så modbydeligt, når 50 mennesker skulle vandre rundt, at det nok var bedst at lade være, og så var der jo også det med den gulvspand, som man havde stående med vand af hensyn til brandfaren, men som man af hyge-hensyn camouflerede efter bedste evne, med det resultat, at en eller anden trådte i den.

„Jeg er kommet af med resten af mine julekort,“ siger Trads triumferende. Hele troppen, divisionen, ja distriktet har solgt julekort i år. Flotte julekort, tegnet af Trille, og på hvilket man kan vinde en hel masse dejlige ting, fordi kortet er en lodseddel også. Julekortene skal bringe en pæn lille fortjeneste til troppen, og patruljerne får også deres andel af indtægten. Desuden kan de, der sælger flest, være så heldige at vinde en eller anden god ting til patruljen eller sig selv — jo, det er skam en fin forretning, intet under, at man er gået „frisk til sagen“.

„Jeg skal for resten hjem og skrive julekort!“ meddeler Ingrid. Det er skrækkeligt, at jeg ikke har fået det gjort endnu.“ „Hå,“ siger Paw, „det er da noget, man hurtigt kan få fra hånden!“ Vi er et par stykker, der giver hende ret, for hendes julekort er i hvert tilfælde også hurtigt læst. „Jeg sender aldrig julekort,“ siger Ki, „jeg synes, det er fjollet.“ Jeg må indrømme, at enten man skriver det traditionelle „glædelig jul og godt nytår“ eller ingenting, så kan det omtrent komme ud på et. Men jeg har meget tit fået kort, der var meget rigere end en julegave, fordi der stod gode og varme ord at læse, der gav udtryk for, at afsenderen tænkte på en af et stort godt juleherte og virkelig ønskede, at man skulle vide det. Hvorfor sjudsker vi mennesker så ofte chancer bort, hvor vi kunne gøre en anden glad?

„Hvordan går det ellers med julegaverne?“ spørger jeg, mens jeg kæmper med en dusk lametta. Dumbo sukker. Altid er det pengene, der ikke slår til, og fædre er så svære at finde på til. „Ved du, hvad jeg har fundet på?“ siger en. „I år har mine julegaver ikke kostet mig det halve af, hvad de kostede i fjor. Min far har jeg givet en gave, som kun har kostet mig slid, og så lidt klister, jeg har nemlig klistret alle fars billeder ind i album, og der var en hel skuffe fuld, og det ved jeg er en god gave, også for mor, for nu får hun en ekstra skuffe til strikkesøj og den slags, og så fik vi ryddet op i det med det samme, og jeg fik noget garn til at strikke børnetøj til vores julegood-turn, og det, der ikke kunne blive bukser af, det kunne min mor få grydelapper og vaskeklude af.“

„Det var måske ikke nogen dårlig idé, det kan man lige nå endnu, min mor har samlemani, jeg tror mor har klippet 1 million opskrifter ud i ti-

dens løb, dem tror jeg, jeg vil gå hjem og sortere og klistre ind, man kunne måske også lave en mappe til håndarbejdsopskrifter.

Véd I hvad, nu vi taler om samlemani, var det ikke en god idé at tilbringe nogle dage af juleferien med at klippe ud, skrive af og klistre ind, alt hvad man sådan har brug for i patruljearbejdet. Artikler, idéer og sange, har I ikke allesammen noget af den slags liggende? Gamle blade og tidsskrifter, som en dag bliver afleveret til papirindsamlingen. „Åh, må jeg,“ siger Dumbo. „Ja, men først skal vi læse og klippe, så skal du få resten til papirmøllen.“

Og ligesom i fjor trækkes der lod mellem dem, der kan fremvise en hel årgang af „Pigespejderne“ og „Tropsbladet“ om en dagbog og 2 samlemapper. Hver patrulje har sit ekstra blad, de kan klippe i, der er ingen sjov ved at læse gamle blade, hvor det halve er huller. Det kunne jo være, at der i julenummeret i år var en idé, der kunne bruges til næste jul f. eks.

Der er imidlertid nu så nogenlunde orden, og vi sætter os ned for at nyde synet af det pæne lille træ, og finder på at tænde et par lysestumper, „som alligevel ikke er til noget“. Hvor mange gange har vi ikke fejret julen sammen hernede i dette lille mørke, lavloftede rum. Gitte sætter ild til en grangren, og duften breder sig hurtigt, ly-

sene kaster skygger, skygger, der bliver lange, det er ligesom træets grene omslutter væggene i det lille rum, med lange skyggearme. Lysene glimter, blafrer og genspejler sig i blanke ting, i sølvlametta og menneskebørns klare øjne, men også i det blanke metal på topstykket af den stander, der bærer troppens navn. Der oppe sidder en tigest, en trærod, turneringsholdets kendetegn, symbolet fra lejren på Rohden sommeren 1951. — „Hvor ville jeg gerne se Rohden i vintersne,“ siger Gitte. Jeg tænker på, om det græs, vi trådte ned, er nået at vokse op, eller der stadig er brede, trampede veje gennem kløveren.

„Musen!“ hvisker en stemme pludselig i mit øre, og der lige under træet sidder en lille grå mus og gnasker på en lysestump. „Ikke spor markmus,“ konstaterer jeg, „en ganske almindelig bymus, må jeg så bede om at blive rensset for visse uberettigede beskyldninger.“ Jeg får en uforbeholden undskyldning, men inderst inde er jeg egentlig lidt skuffet, for nu synes jeg lige, det kunne have været så hyggeligt, om det virkelig havde været Kashimir fra Rohden.

EN HISTORIE

om spejderlovsparagraffer og om at tage vanskeligheder med godt humør

Der var blevet talt om spejderloven ved en smuk og højtidelig blåmejseoprykning i Sabines trop. Sabine var allerede 12 år nu, så hun behøvede ikke som blåmejserne stå og tænke på, hvornår talen holdt op, og de skulle have tegnene på deres nye værdighed. Hun kunne give sig god tid til at høre efter, og det gjorde hun, og hun blev rød i hovedet helt ud i ørerne, jo mere hun hørte efter. „Den er til mig,“ tænkte hun, og skottede til siden for at se, om alle mon så på hende; det gjorde de nu ikke, Else ved siden af stod og måbede, som om hun aldrig havde hørt, at der var noget der hed spejderloven, men sådan så hun også ud i skolen, når der fortæltes om kineserne eller Richard Løvehjerte. Birthe på den anden side pillede sig reverenter talt i næsen, men derfor kunne hun jo godt tænke sit. „Men det er nu til mig, der tales,“ tænkte Sa-

bine, „bortset fra den uge, jeg brugte til at lære spejderloven forfra og bagfra udenad, har jeg ikke skænket den mange tanker. Jeg må begynde et nyt liv med det samme eller i hvert fald i morgen.“

Hun besluttede at sove på sin store beslutning, nej, absolut ikke for at skyde den ud i alle sine konsekvenser, men fordi hun var klar over, at en sådan morgendag ville kræve store og gevaldige anstrengelser af et ganske almindeligt menneske i en ganske almindelig II ml. af den slags, hvor alle lærere og lærerinder starter hver time med en udskældning og med at sige, „at denne klasse er skolens værste, det siger også alle de andre lærere.“

Sabine havde sat sig for, at hun for at være sikker på, ikke at sjoffe en af paragrafferne, ville begynde forfra i spejderloven sådan at forstå, at hun ville udføre hvert punkt i loven for sig.

Morgenmåltidet viste ingen lejlighed til at vise en spejders sandhedskærlighed. Alle var morgentavse hjemme hos Sabine. Hvis nogen havde spurgt, om hun kunne lide havregrød fra morgenstunden, måtte hun sige nej, for det kunne hun ikke, men for det første skulle det jo nu være sundt med havregrød og for det andet skærpede det karakterstyrken, at man straks fra morgenstunden underkastede sig en lidelse, og det havde man jo nu gjort i så mange år, at lidelsen egentlig ikke var så stor mere, eller også var det karakterstyrken, der allerede var skærpet.

Nej, vanskelighederne begyndte først på skolevejen, hvor Molly kom farende ud af sin havelåge iført en på alle måder uheldig hat. Den var rød, som en næse bliver rød på en blå måde en kold morgen, og det havde ikke gjort så meget, hvis ikke Mollys hår havde farve som et nypudset kobbertøj, og så var det en mærkelig lille spids ting, der gjorde, at Mollys kinder bulnede endnu mere ud, end de plejede at gøre. Men Molly selv var så vigtig, at det kunne ses, og hendes hjerte var så fuld af den hat, at hun måtte råbe til sin bedste kammerat og livsledsager:

„Synes du ikke min nye hat er vældig smart?“ Sabine sank spyttet to gange og mumlede et lavmælt: „Nej.“ For en spejder er til at stole på. „Hvorfor ikke?“ spurgte Molly forbløffet og tilføjede mistænksomt: „Du er vel ikke misundelig? Den har kostet 12,50 og er mode for teenages. Hvad er der i vejen med den?“ Sabine måtte altså igen skærsilden og hun svarede med en stemme, der allerede robede, at hun anede, hvor vanskelig hendes beslutning for denne dag kunne blive: „Jeg synes ikke farven klæder dig, og der er noget forkert ved faconen.“ Nu var det sagt. Sabine vidste, hvad det kostede, det kostede Mollys venindeskab langt fremover. Og ganske rigtigt, Molly slog bogstaveligt et slag i vandskorpen med halefinnerne, vendte sig og stak sin arm ind under en forbløffet piges, der sjuskede bagefter i sine egne tanker. „Søde Grete,“ sagde Molly indsmigrende, „synes du ikke det engelske er vanvittigt svært i dag?“

Sabine sad tungt rugende i første time og grundede over, hvordan hun skulle bære sig ad med at vise sin trofasthed i gerning sådan fra morgenstunden. Hun så op på lærerinden, der havde en underlig måde at baske med armene på; armene var lidt korte, og hun var altid iført nogle klædebon i sort og hvidt, der egentlig fik hende til at ligne en pingvin i en tegnefilm. Men det havde jo ikke noget med troskab at gøre. Molly sad og var fornærmet, så det kunne ses helt ud gennem ryggen. Men nede i hjørnet sad jo nu Lisbeth, som Sabine havde været fine venner med en gang, og som hun havde svigtet lidt til fordel for Molly. Hun ville vise Lisbeth, at hun minsandten var en trofast natur. Hun begyndte omgående at skrive et lille brev og smide det ned til hende, og det så ud til at opmuntre Lisbeth kendeligt. I frikvarteret gik de omslynget som i gamle dage. Molly blev endnu vredere og rødere under teenagchatten, og den pige, der nu om dage var slyngveninde med Lisbeth, blev forbitret og startede sammen med Molly en aggressiv front imod de to. I løbet af en time var det altså lykkedes at skille en klasse i flere dele og gøre nogle meget vrede!

En spejder er hjælpsom. Når der i troppen havde været tale om hjælpsomhed, havde der altid været tale om at vaske op for sin mor, luge ukrudt for sin far og hjælpe gamle damer over gaden. Sabine så sig om på skolepladsen. Selvfølgelig var der også andre muligheder. Det måtte der være. Man kunne spørge pedellen, om man måtte feje for ham? Man kunne sige til gårdvagten: „Undskyld, skal jeg hente Deres paraply, „røde Asser“?“ Man kunne give sin madpakke til een, der ingen madpakke havde, hvis man ikke havde glemt sin egen. „Du,“ sagde Lisbeth indsmigrende, „jeg har ikke regnet mine opgaver, jeg havde tænkt at stikke en plade, men mon vi ikke kunne nå at gå ned på WC, så jeg kunne skrive af efter dig?“ Her var opgaven altså oplagt. Sabine sagde glad ja. Hertil er kun at sige, at senere på ugen viste det sig, at Sabines opgaver var regnet forkert på en temmelig påfaldende og idiotisk

måde, og da Lisbeths var ligesådan, kom de begge til at sidde efter.

Lisbeth var ikke så morsom, det var grimt at mene det, men hun var for sliksød for Sabine, hun fedtede for meget. „Jeg tror, hun er en selvhævdende psykopat,“ sagde Sabine til sig selv, det var nu sådan et flot udtryk hun havde snappet op af en avis på morgenstunden uden at forbinde så meget med det. Men det var klart, at det krævede ofre at være en god kammerat overfor Lisbeth, og at hun var en god kammerat, hvis hun holdt hende ud en hel dag.

Sabine havde sat sig for, at hun skulle den halve spejderlov igennem i skoletiden, der var grænser for mulighederne og for, hvad man kunne nå sådan om eftermiddagen. De fleste timer var gået og hun spejdede i sidste frikvarter efter en mulighed for at være høflig og hjælpsom, alt imens hun gjorde sig umage for ikke at være for uopmærksom overfor en historie, Lisbeth fortalte om en dreng, der var „vildt betaget af hende“, han hed Egon og havde sagt, at hendes hår var som en moden kornmark. „I blæsevejr,“ var Sabine lige ved at sige, da hun i det samme så „Gnomen“, den lillebitte frk. Geografijensen, slæbende på en globus og en taske opad skoletrappen. Sa-

bine fo'r til: „Undskyld, frk. Jensen, men skal jeg ikke bære jorden for Dem?“ spurgte hun forpustet og meget høfligt. Men nu var det frk. Jensens kompleks, at hun var så lillebitte, at hun måtte se opad, bare hun skulle tale med en elev fra II ml., og hun opfattede da straks tilbudet som en udsøgt uartighed, hvæsedes astmatisk og arrigt: „Tak, du kan spare dig dine næsvisheder! Jeg kan så udmærket bære jorden og tasken selv!“

Sabine stod lidt fortabt, men trøstede sig selv med, at man havde jo bare lovet at gøre sit bedste, og man kunne vel ikke gøre for, at ens bedste sommetider faldt lidt uheldigt ud og blev så misforstået!

Skoleklokken ringede endelig ud efter en vanskelig dag. Lisbeth lagde hovedet på skrå og kurrede, at de kunne ikke følges hjem, for hun skulle træffe Egon — men i morgen ... Til gengæld gik Molly med rød hat og højt løftet halespids og hele hendes parti — og Sabine måtte gå alene grundende på livets vanskeligheder. Det var hende klart, at hun skulle være god imod dyr på vejen hjem, for i hendes hjem var der ikke så meget som en guldansk i en vase at vise venlighed. Hvis hun endda havde husket sin mad, kunne hun vel have haft et par krummer til himlens små fugle. En kat løb over vejen og hvæsedes af hende. Det var ovenikøbet en sort kat af den slags, der varsler uheld, død og fordærvelse. Sabine sukkede horligt. Først på sin egen vej mødte hun sin chance i form af en fed, gammel hund, som hun kendte. Den udmærkede sig ved at have både fornavn og efternavn, for så vidt som der stod: Muddi Jensen på halsbåndet, men dermed horte også al finhed op. Muddi Jensen var af mange racer eller ingen, som man vil. Den var ikke ung mere, og den havde fået mange flere kalorier end godt var. Den lignede en meget dårligt stoppet pude med fire pølser til ben. Nu sad den der i en rendesten og så melankolsk over til den anden side, hvor den havde sit hjem. Der var en del trafik på vejen på det tidspunkt af biler og skolecyklister, og Sabine fandt, at det var da meget rimeligt, at det gamle kræ ikke turde gå over gaden for at komme hjem til sin mor, fru Eugenia Jensen. Altså bojede hun sig rask ned, greb omkring den fede moppe om det sted, der vel skulle være midien på en sådan og bar den over til dens egen havelåge.

En spejder venter jo ikke tak for sin gode gerning, men at moppen lige frem skulle give sig til at græde og snøfte, havde hun dog ikke tænkt sig! Hendes dyrecerfaring strakte ikke til til at vide, hvad man gør ved en grædende hund, der i menneskealder vel nærmer sig de 100. Men hun forstod den psykologiske baggrund, da hun pludselig hørte Muddis mor råbe fra den anden side af gaden, hvor hun stod fægtende med en paraply: „Muddi, mors skat! Bliv derovre! Bliv derovre! Gå ikke ud på den bægede! Mor kommer lige straks! Vent på mor!“ Og imellem et par varebiler og knallerter kom fru Eugenia Jensen halsende, greb sin dårligt stoppede vovse, kyssede den på dens sav-

lende og snøftende snude, sendte Sabine et lynende øjekast og forsvandt ind ad sin lille, kridhvide havelåge!

På det sidste lille stykke vej hjem kom Sabine pludselig i tanker om, at det jo var i dag hendes mor var rejst en lille tur, og at hendes navnetante var rykket ind for at passe hende og faderen i de små 8 dage. Disse dage ville for dem begge være en prøvelse, erfaringerne viste det. Men det var da ikke noget mod de prøvelser, det ville være at skulle være lydig mod tante Sabine i hele otte dage, ja, foreløbig altså nu lige med det samme! Det begyndte med det samme, hun trådte ind ad døren. „Sabine, gå straks op og tag de tykke, brune strømper på, jeg strikkede til dig sidste år, det er alt for koldt nu at gå med små halvstrømper! Og tag så et forklæde på, at du ikke snavser din skolekjole til. (Et forklæde, når man er tolv år!) Og tyg så din mad 36 gange, det er så godt for tænderne. Og når du har spist, tager du fat på lektierne, jeg

skal hjælpe dig med din spillelektion. Hørte du, hvad jeg sagde?“ Det sidste blev nu kun tilføjet af gammel vane, for i virkeligheden så Sabine den Yngre ud som en marty, der med glæde påtager sig de tungeste pligter for at opfylde en strålende pligt.

Man behøver ikke at være 12 år for at forestille sig en sådan eftermiddag, hvor man iført et par strømper, der kradser forfærdeligt, fordi de er strikket af meget stærkt garn, og et forklæde, der er for lille, fordi man ikke bruger forklæde mere, og som gør, at man ligner en overskåret kæmpebaby, læsende lektier, man ikke ville drømme om at læse på før næste morgen eller aldrig, og spillende, mens en tante sidder og siger distraherende: „een og to og tre og fire og, en og to og tre og fire og — og nej, Sabine, fis!“ indtil klokken gik på 5 og Sabine den Ældre styrede ud i køkkenet for at give pigen direktiver for middagsmaden i ganske samme toneart, som ved en spilletime!

Den yngre gik en tur — på husets bagside, at ingen på vejen skulle se forklædet og strømperne og for at tænke sig om.

„Hvordan skal jeg nå det hele i dag?“ tænkte hun, men klarede op ved tanken om, at de to næste spejderlovparagraffer havde hun da egentlig ret beset klareret samtidig med nr. 7. Hun havde faktisk taget vanskelighederne med et godt humør! For hun havde moret sig ved tanken om lille frk. Geografijensens forbløffelse, når hun i morgen vidste en hel masse om grænser og næringsveje, som hun ellers plejede at gætte sig forsigtigt frem til, for slet ikke at tale om spillelæreren, der for længst havde opgivet at få et geni ud af hende. Og hun havde tygget sin cacao 36 gange, der var så godt for tænderne, og grinet med sig selv indvendig ad fasterens små skøre idéer, der varede nøjagtigt 6 uger, før de afløstes af nye, som alverden skulle tage del i. Og sparsommelig havde hun vel også været om ikke helt af egen drift, når hun nu gik rundt i et babyforklæde og et par strømper, som selv hendes mor havde lagt bagest i en skuffe og erklæret, at de var da udmærkede til at tage på i gummistøvler på en spejdertur, men hun havde skyndt sig at tilføje: „Hvor er det dog sødt af faster at strikke sådanne gode strømper til dig!“

Sabine satte sig på en bæk under en nøddebusk og grundede over, hvorfor nøddebuske aldrig var rigt bærende, i hvert fald aldrig frodige nok. Hun stak hænderne dybt i trøjelommen og strakte benene i de rædselsfulde strømper langt fra sig og vidt skrævende, just sådan som fasteren ganske bestemt ville sige, at unge piger *ikke* sad, når de var dannede.

Hun prøvede at gøre dagens regnskab op. Det var egentlig ikke lysteligt. Og så var endda det sværeste tilbage, sværest, fordi hun faktisk ikke anede, hvad man kunne forlange af sig selv for at være ren.

Hun sukkede for femogtyvende gang på denne vanskelige dag, da hun hørte middagsklokken bimle. Det var ikke med moderens lille, glade melodi på, der plejede at

sige: „Skynd jer at komme, jeg har fundet på noget, I godt kan lide, ja, det tror jeg da, far er kommet hjem, skynd jer!“ Faster Sabines klokke ringede bestemt, og man kunne se hendes bestemte ansigt og furen fra næsen ned mod mundvigen. Hendes klokke sagde: „Så vasker vi hænder. Vi har nøjagtigt 4 minutter at vaske os i og nette os. Vi skal have kalorierig og vitaminrig føde, og vi tygger den 36 gange. Allesammen.“

Faderen stod og hang lidt med næbbet, da hun kom ind. Han kunne ikke fordrage lige så lidt som Sabine den Yngre, når moderen var væk. Men da han så forklædet slog han pludselig en høj latter op og spurgte, om hun legede kæmpebaby, og om hun ville være rar straks at lægge det monstrum væk! Det littede, også rent korporligt. Middagen var vitaminrig og de tyggede så længe, at de følte sig som drøvtyggere, i hvert fald et par af dem. Er dette en „ren handling“ spurgte Sabine sig selv og tyggede inderligt på sin frikadelle. Er jeg ren af tanke, når jeg siger til mig selv: „Stop, tænk på noget andet, hver gang jeg ønsker faster hen, hvor peberet gror?“

„Så velbekomme da!“ sagde tanten med en mine, som vidste hun, at nu havde hver fået det antal kalorier han eller hun havde godt af. „Sabine kan tage sit håndarbejde . . .“ „Nej,“ sagde faderen pludselig, „hun kan lige tage en frakke på og gå en lille tur med mig, jeg trænger til lidt luft.“

Tante mumlede noget om den rå aftenluft i oktober og dårlige vaner, — og faderen og datteren gik ud i aftenen, der lugtede af efterår, af nedfaldne æbler, af georginer, af efterårsvåd græs og meget andet godt.

De gik tavse en tid lang. „Nå,“ sagde faderen, „kniber det for dig at holde humøret til fasters regimente?“ „Nej,“ mumlede ungen, hun er så sød.“ Men pludselig stod store tårer i hendes øjne og hun standsede op midt i et af dagens mange og fortvivlede suk. For det var for svært. Når hun sagde, at tanten var sød, så var det ikke sandt — men hun gjorde det for at være ren i ord og for ikke at sige noget, der ikke var rart om et andet menneske. „Jeg forstår ikke et ord af det hele,“ mumlede hun og snøftede og tørrede næsen af i sit frakkeærme, sådan som man slet ikke må.

„Hvad er vanskeligt?“ spurgte han lidt desorienteret, for selv om ingen af dem jo ligefrem yndede tantens små perioder af regering i det lille hjem, så plejede de dog at kunne tage det i fællesskab og med godt humør og lidt uartighed, som var deres egen lille private hemmelighed. Men det var sandelig ikke humør, der havde været over hans unge i dag, hverken ved middagen eller nu, ikke noget med indestængte spilopper og glimt i øjenkrogen.

Og så fik han beretningen om denne vanskelige dag begyndende med Mollys røde hat, over den fede Muddi Jensen og de håbløse forsøg på at være ren i tanken, når man ikke anede, hvad det var at være det.

Faderen, der havde let højt nu og da under den lange beretning, var alvorlig til sidst.

„Du har taget det helt forkert,“ sagde han, „det er da klart. Det er ikke altid alle paragraffer i loven betyder lige meget, og meget tidt vil det være sådan, at den lovparagraf du talte om, der sagde, at man skulle tage vanskelighederne med godt humør, er vigtigere end alt andet. Og man kan jo slet ikke som du gå frem i rækkefølge, det er helt tosset. Hver dag sætter en jo på prøve og overfor valg, hvor man skal finde ud af, hvordan man skal bære sig ad, — og så er det, det kan være godt at have en målestok og spørge sig selv, hvordan ville en spejder bære sig ad i denne situation og i dette valg? Det er det I har jeres spejderlov til. Og den paragraf du taler om med renheden, den kan du godt gemme lidt, for så længe man ikke ved, hvad tankens og ordets og handlingens renhed er, så tror jeg privat ikke, at man er uren hverken her eller der; men der kommer den dag, hvor man er voksen, hvor man har brug for den.“

Og der er en bager, der er åben. Jeg giver kager og kolde frøer, selv om der ingen vitaminer er i dem — og vi sluger dem og ser hvor få gange vi kan nøjes med at tygge dem!“

Og de kunne sluge mange kager på megen kort tid, og det var egentlig ikke særlig sparsommeligt, og faderen spildte flodeskum på sit slips og det var ikke ordentligt, men de fik humør til at tage aftenens vanskeligheder med et godt humør, og det beviste, at faderen havde ret i sin bedømmelse af, at det ikke er altid, at alle paragraffer har lige tungtvejende værdi, men det skal man måske være voksen for helt at fatte.

Annesofie

Der nede i sør lå de tre veldige fjelltoppene. Her fra vegen virket de ikke så truende og store som hjemme på tunet, men allikevel — Johan kunne ikke dy seg — han måtte hytte med den vesle brunbarkede neven sin opp mot de tre spisse alpelignende fjellene, Middagstinden, Hornet og Fjordtinden som lå der og stengde for sola.

Om det ennå hadde vært litt tidligere på høsten, så hadde han da ihvertfall kunnet se sola to ganger på skolevegen, når de tittet fram mellom fjellene. Men nå var det så seinhaustes at adventa sto for døra, med de strenge adventsriene og all mørket.

Lærerinnen hadde riktignok sagt at det ikke bare var fjellene som hadde skyld for at vi ikke fikk se sola. Hun sa at det var fordi de allesammen bodde så langt oppe på jordkloden, nesten på kalotten til jorda, sa hun. Og derfor var det at sola var så lenge vekke og det var så mørkt i skolestuen, at de måtte bruke lampa selv i siste timen. — Og derfor var det nå ellers også at sommeren var så fin her med dagen heile natten med! Ja, da var det fint. Johan tapte seg ganske bort i lyse sommerminner med dorging etter seien i den lange, dype fjorden og med holmetur med kaffelars når sola „tok havet“ — det var nå ingenting som nettopp de nettene. Det var som om sola trillet bortover havkanten der langt ute i gapet, trillet som en lysende, rød ildkule. Men det var ikke sommer nå.

Det var advent og adventsrier. Igår hadde han vært så hard hjemme at taket på fjosen blåste av.

Og Johan hadde mest trodd han skulle få være hjemme fra skolen idag. Men tror du ikke ho mor sto opp i otta og tok til å stelle istand mat for hele uken da, og nå gikk han her og tuslet i det store, store mørket. Det var heldigvis siste skoleturen han var begynt på før jul. To mandager til måtte han iverge, men så var det slutt. Da tok juleferien til, og han skulle få være hjemme i fem uker.

Tankene hans Johan ruslet hjemover, til vesle katterpusen på tunet, til far som var så fel til å ligge å sove på divanen om vinteren, men som arbeidet mange ganger sine tyve timer sommerdag. Det måtte være slik Bamsen også gjorde. Og mor som sprang att og fram i det tungvindte fjøset, fjosen som de sier i Eidbukta.

Eidbukta var et nybyggersted. Så mange husene var det ikke kommet ennå. Hest var det ikke, men n'Liland hadde kjøpt seg traktor, og den fikk nybyggerne i Eidbukta låne, og det hjalp godt. Etiopia, kalte folk i Hognfjord Eidbukta for. De syns visst det lå så passelig langt unna. Men det var ikke langt nok vekke til å holde misjonsbasar for. Anci. Vi greier oss da godt uten.

Langt borte så Johan det brunmalte skolchuset i Hognfjord, der han skulle være i tre uker. Ja, han skulle jo hjem på lørdag, og godt var det. Han var eneste skoleungen fra Eidbukta i år. Og langt var det å traske alene

en mandagsmorgen. Det tok nå helst til å bli nærmere mandag middag, spannet med mjølk var så tungt, og ryggsekkene med stumpen og margarinene og skolebøkene var sannelig nok for en 7 års kar. 5 kilometer var nå ellers ikke så lite heller. Vegen var tung og. Stormen igår hadde føket sammen snøen, så mange steder måtte han formelig klatre over snøfjonnene. Johan satte seg trett ned i en stor fonn. Også den lærerinnen da, som sa at vi måtte prøve å komme på skolen til klokka var ti ihvertfall. Her var jo så staur mørkt at det var uråd å bestemme klokka etter lyset idag. Kanskje den allikevel ikke var mera enn ni? Påan igjen, Johan. Du må forbi fjelltoppene, alle tre, enten du er redd eller ei.

For Johan var redd. På tross av alle de tanker som for gjennom hans vesle mørke hode, så var han redd som bare små norske barn, nord for polarsirkelen er det hver eneste vinter. Det store mørket som kommer, det er så uforklarlig for de små barna, og det som er uforklarlig, det gir redsel.

Plutselig la Johan hodet bakover og ropte av sine lungers fulle kraft: „Adventa.“ „—venta“ svarte fjellene igjen. Ekkoet var så sterkt idag på tross av all snøen. Johan ble reddere enn noengang før. Han grep spann og matsekk, og sprang så fort han kunne i den dype snøen. Han sanste ingenting, for han våt av anstrengelsene og av snøen sto inne i skolestuen, hvor lærerinnen nettopp hadde sluttet dagen, og klassen skulle til å synge.

„Goddag, Johan. Nå kom du nettopp tidsnok til å slutte dagen med oss.“

Lærerinnen så at det var noe som plaget Johan. De brune øynene var så urolige, hele den vesle skikkelsen virket så knugget. „Her må du fare varsamt,“ tenkte hun. Lærerinnen kunne ikke for det, men hun hadde en slik spesiell forkjærlighet for Johan. Håret hans var som på en spaniol, blåsort og glatt. Hele skikkelsen hans hadde dette ledige over sitt vesen, som gjorde at en uvilkårlig tenkte: Han må det være annet enn norsk blod i. Og tankene gikk til de gamle, gamle dagene da spaniolene seilte på Nord-Norge, og det hendte at slik en skute led havari, og sjøfolkene slo seg ned hos en norsk jente, giftet seg med henne, og fikk svarthårete og brunoyede unger. Johan hørte sikkert til en slik ett.

Johan ruslet bort til plassen sin, satte fra seg mjølke-spannet og sekken, og tok til å synge sammen med de fem andre skoleungene i første klasse. Stille bøyde de hodene sine, og stille leste lærerinnen velsignelsen over de små mørkredde barn fra den trange og dype fjorden med de høye, høye fjellene omkring.

Småklassen skulle spise først, og alle sammen stormet ut i gangen for å få vasket seg først og komme inn til bords. Johan tok sekk og spann og sprang med, ut til husmor med maten sin, og så tilbords. Du vesle Johan — tenkte lærerinnen, hvad kan det nå ha hendt deg idag.

Johan som hadde tatt hennes hjerte med storm. Ikke nettopp ved sin flid eller kunnskapstørst, det er jo noe de fleste lærerinner setter pris på — men var det ikke, mon, den dagen ute på kjøkkenet da han kikket i grytene som stod og putret over varmen, og plutselig tok seg til hjer-tet: Å, jeg fikk så vondt i hjertet — og så ruslet til sengs. Det var sildegryn til middag den dagen. Lærerinnen skulle nesten ønske hun kunne ha gjort det samme. Husmor lo og smurte noen deilige stykker smørbrød til „hjerterpasien-ten“. Det var visst ikke bare Johan, som fikk vondt i hjertet. —

Dagen gikk og ble til uker. Det var bare tre dager igjen av den siste skoleuken. Idag må vi avsted å skjære einerbuser til juletreet vårt“ sa lærerinnen. Luer og skjel fok i været av bare begeistring. Hurra! Vi får vente til de to siste timene, og så skal vi leke reisen til Jerusalem nå. Jubelen ble enda større: Fritt for å være katta“ — „Fritt for å være kapteinen“ — „Fritt for å være masten“ ropte de i munnen på hverandre, og humøret var øyensynlig på topp hos alle.

I friminuttet fant guttene frem det gamle kosterkaftet som de alltid brukte til „stamme“ på juletreet. Det er ikke alle steder i Norge det er så meget gran at vi kan få ordentlig juletre. Men da tar vi et kosterkaft og borer huller i opp over stangen, og i hullene setter vi einerkvis-ter, de største nederst og så mindre og mindre oppover. De blir like fine som et ordentlig grantre, og så er det så moro å lage dem.

Og da storefriminuttet var over, fant vi frem tre små øsker, og jublende og syngende drog vi avsted for å finne einerkvis-ter til „julebusken“ vår. Reidar i spissen, stor og forvokset, men så godlyndt, Andres etter, liten og kvikk, så Johan syngende og glad som ingen av de andre. Kir-sten altfor liten, hun skulle helt sikkert ikke ha begynt på skolen før til neste år, Solveig — rund og godlyndt og varmt kledd, Ruth som pussig nok var anførereren for dem alle, den minste av vekst, men den klokeste av dem alle. Og hel til slutt lærerinnen med tre øsker. Jo, her skulle bli juletre. Og her var glede. Ingen var redd. Så viselig det er inrettet at nettopp i denne mørkeste og vondeste tida, skulle vi samle oss om julens budskap, få lov til å glede oss over lyset i mørket. Det hadde vært en god skoletur med adventslys på pultene, med julekoger og julenisser og den gilde, fargerike julekrybben som det sen-trale i hele klassens liv.

Nå — her var vi oppe i einerbuskene. De tre guttene svingte øskene, jentene halte unna de fine einerkvistene, og økehugg og ungesnakk tonte mellom de høye fjellene. Plutselig og uforvarende kaster Johan hodet sitt bakover og roper: „Adventa“ „—venta“ svarer fjellet. „Adventa“, roper Johan, sterkere, kraftigere, reddere. „—venta“, sva-rer fjellet enda engang. De andre ungene ser forundret bort på Johan. Han er våt av svette, enda det er heller

kallt, øynene brenner, og den blåsvarte luggen henger ned over pannen hans. „Adventa“ — roper han igjen. Og fjellet svarer like sikkert „—venta“. Læreren springer bort til Johan. „Hva er det, Johan?“ Han kaster seg gråtende fremover. Hvor er nå gleden og tryggheten fra i sted, tryggheten som hadde arbeidd seg inn i alle skole-ungene i hele skoleturen?

Stilt sier de andre ungene inn mot læreren, helst så nær de kan ta på skjøtet hennes. „Hører du ikke, de vil falle over meg“ roper Johan. „Hører du ikke, de svarer meg.“ „Jo, jeg hører det, og nå skal du høre hva du skal vente på.“ Læreren snur seg mot ungene. „Hjelp meg nå å rope, slik at vi får et kraftig svar.“

„Skal vi vente på jul?“ roper de, og fjellet svarer „på jul.“ —

Johan løfter hodet. „En gang til.“ „Skal vi vente på jul“ roper hele ungeflokken med læreren i spissen, læreren roper kanskje aller høyest, med sammenkneppte hender og en bønn i sit hjerte; „— på jul“ kommer det mangestemt tilbake fra den høye Middagstind, fra Hornet, fra Fjordtinden, de 700 mtr. høye fjellene som stiger rett opp fra havet. „Spør mer,“ sier Johan. Og de andre roper: „Blir det jul i år?“ „— jul i år“ kommer det tilbake.

De roper og roper, de rareste, underligste ting, og fjellene svarer.

Tilslutt er redslen glidd over. Johan er rolig og glad som i sted. Og svingende på de grønne einerkvister, tager de syngende frem mot skolehuset igjen.

Det blir travle stunder på skolen nå. Juletreet skal settes sammen, det skal pyntes, skolestuen skal pyntes, og kan-

skje mør og far vil komme å hente ungene sine om lørdag? hvem vet?

Og så kommer den da, „juletiden“, som varer i mange skoletimer.

Barna er glade. Glade for julen. Glade for alt de har stilt i stand, glade fordi de har vasket seg ekstra imorges, glade for det vannkjemmete håret. De synger i „julestuen“ — Glade jul og Her kommer dine arme små. De store ungene har fått lov til å komme inn i småskolen. Men for læreren og ungene hennes eksisterer ingen andre i denne stund, enn det lille Jesusbarn som fikk lov til å komme til Mor Maria og til Far Josef, de hellige tre konger, hyrdene på marken, englene og lovsangene. Det er Ruth som leser juleevangeliet idag. Men de kan det allesammen så godt, og de lever så med, disse små forsteklassingene, er det kanskje ikke juleevangeliet som har gjort dem glade og ikke redde?

Og det skjedde i de dage at det udgikk et bud fra keiser Augustus ...

Læreren sitter og fornemmer det hele som sin største julegave.

Dette vil vi aldri glemme, tenkte hun. — Og de skyndte sig og kom og fandt både Maria og Josef og barnet som lå i krybben ...

Da kjenner læreren en lubben liten hånd i sin. Hun ser ned i to brune, glade øyner, og kjenner tryggheten den lille gutten har. Hun smiler. Øynene hennes er blå og glade.

„Maria — jeg syns du ligner Maria, jeg,“ siger Johan.

Elsø Nordbo

*** POSTBOX ***

Nye ønsker fra utlandet:

England: Trop ønsker forbindelse med trop i Danmark.

Holland: Blåmejsfører, 22 år, vil gerne i forbindelse med blå mejsfører eller seniorspejder. Tysk og engelsk.

Så er der nogle gamle adresser: Englænder på 14—16 år, en tropassistent på 18 år og en på 20 samt en blå mejsfører.

Australien: 3 spejdere i alderen 12—14 år.

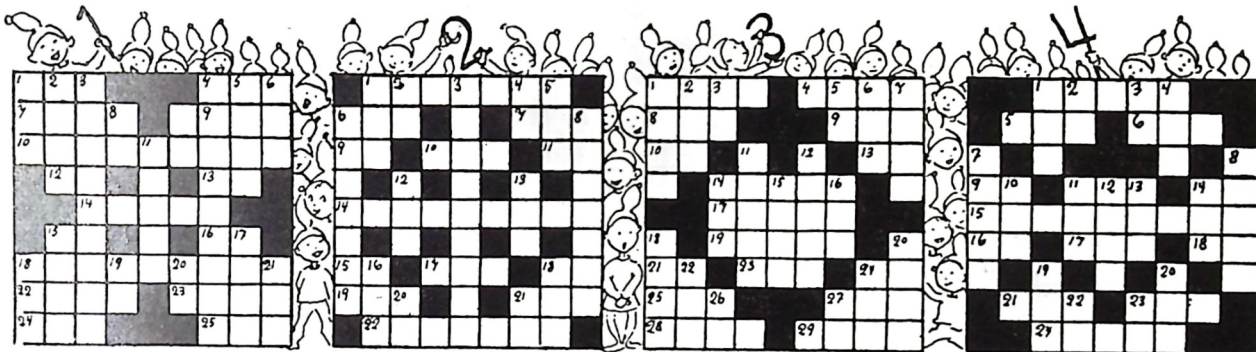
Norge: Spejdere i alle aldre.

Philippinerne: 2 spejdere på 12 og 14 år.

U.S.A.: Tropsfører ønsker forbindelse med danske spejdere, der vil skrive til hendes trop evt. gerne på dansk.

Fromse

* * * lidt juleskæmt * * *

VANDRET. 1. drengenavn - 4. vintermad - 7. hilse - 9. ferske - 10. meget mæt - 12. eksistere - 13. jomfru - 14. bi - 15. mærke - 16. dyr - 18. fangetårn - 22. pigenavn - 23. pigenavn - 24. stedord - 25. pattedyr

LODRET. 1. internat. organisation - 2. være - 3. fuglekædning - 4. juletoner - 5. forsvinde - 6. nem - 8. forekommer - 9. skam dig! - 11. stærk kulde - 15. enhver - 17. dyr - 18. iskegubutik - 19. vand - 20. vand - 21. retning

VANDRET. 1. dagligkost - 6. farve - 7. redskab - 9. biord - 10. pigenavn - 12. vand - 15. julens træ - 16. damp - 18. div. chef i D. D. P. - 19. redskab - 20. rigeligt - 21. bange - 22. piner

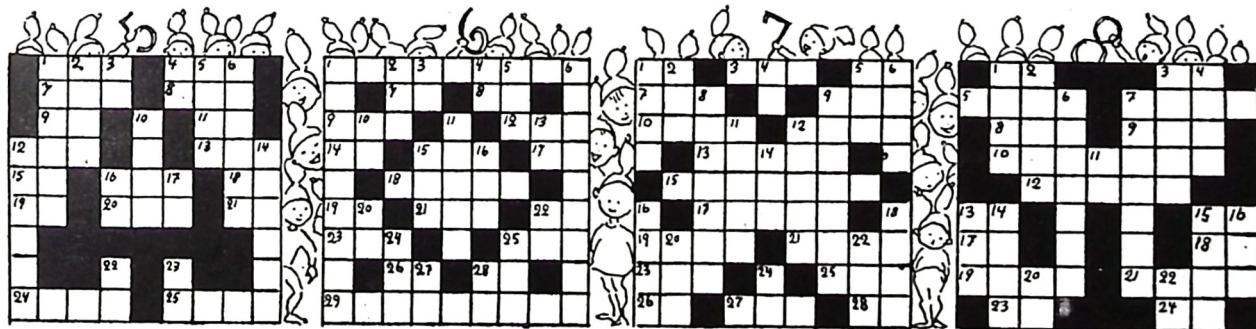
LODRET. 1. træ - 2. retning - 3. familiemedlem - 4. dyrelyd - 5. tåge - 6. legetøj - 8. div. chef i D. D. P. - 13. dyr - 14. et andet dyr - 17. plante - 18. undervis - 20. målfork - 21. tone

VANDRET. 1. Sommerfornejelse - 4. knude - 8. pigenavn - 9. give - 10. dengang - 13. forekommer - 14. nedbør - 17. ser - 19. dyr - 21. rogn - 22. ens bogstaver - 23. slægt - 24. dyreunge - 26. plante - 27. svie - 28. te

LODRET. 1. søge - 2. pigenavn - 3. bekræftelse - 5. face - 6. digt - 7. komme an på - 11. tøs - 12. vidste - 14. pige - 15. forfølelse - 16. er - 18. befordringsmiddel - 20. tal - 22. vred - 24. lille rund ting - 26. jomfru - 27. tidsmåler

VANDRET. 1. fridage - 5. dyr - 6. drik - 9. træ - 11. forkortelse - 14. udråb - 15. bagværk - 16. træ - 17. ciffer - 18. stedord - 21. blod - 23. pigenavn - 24. bunke

LODRET. 1. dyreunge - 2. træ - 3. gift - 4. gudinde - 7. små dyr - 8. meget små dyr - 10. gul - 11. stedord - 12. må - 13. fornejelse - 14. tyk - 19. tonede - 20. begribe - 22. ens bogst. - 23. udråb

VANDRET. 1. frels - 4. elv - 7. margarine - 8. glad - 9. hule - 11. to ens bogst. - 12. karakter - 13. flod - 15. klappe - 16. fixstjerne - 18. træ - 19. forkortelse - 20. ensom - 21. gud - 24. flammer - 25. ringe

LODRET. 1. lejrplads - 2. drenge - 3. dengang - 4. ens bogst. - 5. dyr - 6. årstid - 10. contra - 12. i risengrød - 14. dræbe - 16. vand - 17. smil - 22. tidsmåler - 23. udråb

VANDRET. 1. spises m. kanel - 7. rundtosset - 8. svimmel - 9. vandhul - 12. pøbel - 14. forkortelse - 15. pigenavn - 17. udråb - 18. smukke - 19. leve - 21. skib - 22. lag - 23. flid - 25. mønt - 26. stedord - 28. stedord - 29. julemad

LODRET. 1. dansk by - 2. stift - 3. lever - 4. glam - 5. ens bogst. - 6. legetøj - 10. mærke - 11. forsikre - 13. vandløb - 15. forholdsord - 16. skib - 20. spids - 22. gift - 24. pigenavn - 25. retning - 27. dessert - 28. rog

VANDRET. 1. spids - 2. fisk - 5. lade - 7. distr. chef i D. D. P. - 9. nogen - 10. tal - 12. ledige - 13. garanter! - 15. nedbør - 17. stedord - 19. flammen - 21. komponist - 23. slags - 25. jordstykke - 26. bindeord - 27. luftart - 28. tal

LODRET. 1. tit - 2. ryst! - 4. smilede - 5. klud - 6. fordærvet - 8. lovet - 9. ungerne - 11. remmen - 12. klare op - 14. stedord - 16. flænge - 18. trolddom - 20. plante - 22. ens bogst. 24. vand

VANDRET. 1. sygdom - 3. gris - 5. tal - 7. forsk. bogst. - 8. udråb - 9. agte - 10. våben - 12. ens bogst. - 13. stilhed - 15. dyr - 17. træen - 18. udråb - 19. træk - 21. prise - 23. træ - 24. smile

LODRET. 1. hev - 2. velvære - 3. hvinede - 4. ryger - 6. i spejleromme - 7. hjemve - 11. blindeord - 13. farve - 14. forbi - 15. skære - 16. drengenavn - 20. kø - 22. antal

Det midterste lodrette ord i hver kryds og tværs danner, når de stilles i rigtig rækkefølge, en verslinie, som De bestemte kender. — Løsningen sendes til redaktøren inden 1. januar. Der trækkes lod om 3 præmier. En på 15 kr. og to på 10 kr.

Store Strandby Trop havde arrangeret sin traditionelle juleindsamling.

Det var ikke bare for traditionens skyld, at den blev afholdt. Tropsføreren holdt et lille foredrag for os og forklarede os dette meget omhyggeligt, og hun forklarede os desuden, at „gode gerninger“ som disse ikke var noget, man havde fundet på, for at små spejdere kunne nyde julens glæder med bedst mulig samvittighed.

Indsamling og uddeling blev arrangeret for at skabe glæde hos andre ved blandt andet at vise de mennesker, der sad i trange kår, at der var nogen, der tænkte på dem og gerne ville skabe lidt feststemning for dem i julen.

Tropsføreren fortalte os også, hvordan det hele var tilrettelagt. Først og fremmest var der af politiet opnået tilladelse til, at spejderne måtte agitere i husene og foretage indsamling. Der skulle nu uddeles trykte løbesedler til alle med anmodning om at give et bidrag, når spejdernes næstfølgende dag ville komme og afhente, hvad man ville undvære af mad, klæder, legetøj og lignende, men ikke rede penge.

Af skolen havde troppen fået tilladelse til at låne gymnastiksalen, hvor de indsamlede ting skulle sorteres og pakkes i kasser, der var lånt af frugtpakkeriet. Tropsføreren fortalte ikke noget om, hvorfra hun havde adresserne på dem, der skulde modtage julegaverne.

Der var mange.

Jeg er godt klar over, at det ikke er en adresseliste, der bare er skrevet af oppe på kommunkontoret. Jeg er nemlig selv kommet med en af adresserne. Men tropsføreren og tropsassistenten har haft en masse besøg, og de har selv været ude og tale med mange. Ved alle adresserne er der skrevet op, hvor mange børn, der er, og hvor gamle de er.

Hver patrulje fik sit distrikt af byen at arbejde i, og vores patrulje, Havfruerne, fik tildelt den vestlige ende med kystvejen helt ud til Lille Strandby.

Vi lagde slagplanen ved et lille aftenmøde hos Charlotte, dagen før løbesedlerne skulle uddeles. Distriktet opdelt vi i tre dele, så vi kunne følges ad to og to og få mest muligt ud af det.

„Det er ikke nok med trykte løbesedler og med annonce i avisen,“ sagde Charlotte. „Det er den personlige kontakt, som er det vigtigste. I skal helst ikke nøjes med at putte sedlen i postkassen og suse videre. Prøv at komme til at aflevere den til folk personlig og få dem til at love,

at de vil have noget parat til os, når vi kommer i overmorgen og samler ind.“

Næste dag var sidste skoledag for juleferien, og vi fik tidligt fri. Det var dejligt, klart frostvejr, men jeg maatte kæmpe en lille kamp med mor, før jeg fik lov til at bruge cyklen til eftermiddagens ekspedition. Jeg fik også kun tilladelsen, fordi jeg sagde, at alle de andre skulle cykle. Til gengæld måtte jeg finde mig i at trække i flere par „tykke uldne“ under uniformen og et halstørklæde om hovedet. Halstørklædet kom nu af, så snart jeg var udenfor synsvidde af hjemmet, men det kom på hovedet igen, da det begyndte at blive mørkt.

Da vi havde været igennem „Havfruerne“s distrikt, samledes vi sent på eftermiddagen hos Charlotte til konference. Der var endnu nogle gode „emner“, som vi ikke havde truffet personligt, og dem fordelte vi imellem os for at telefonere til dem i aftenens løb. Vi enedes om at mødes næste morgen klokken ni hos fiskehandler Mortensen, hvis trækvogn vi skulle låne.

Der lå en halv meter sne næste morgen, og det sneede stadig. Frostvejr var det ikke meget af, og der var ingen af os, der frøs, da vi om formiddagen slæbte trækvognen gennem de snefyldte gader fra dør til dør og samlede julegaver ind.

Ved middagstid havde vi samlet tre læs i gymnastiksalen, hvor der var vældig travlhed med at sortere klæder, legetøj, madvarer, julestads og meget mere. Det var de ældste spejdere og tropsrådets damer, der tog sig af dette arbejde, og til assistance havde de nogle af de spejdere, som var forkølede eller „invalidere“ eller „tratte“.

Den drøjeste del af „Havfruerne“s distrikt var endnu tilbage. Det var den lange Kystvej og Lille Strandby. I Store Strandby var det lige gået an med trækvognen, selv om det havde været drøjt. Her havde den stærke trafik dog gjort kørebanen nogenlunde farbar. Jeg tillod mig at foreslå, at vi skulle lade trækvognen blive hjemme, og at hver spejder skulle møde med sin kælk og et par sække til at transportere varerne i, og det forslag blev modtaget med begejstring.

Efter middag startede ekspeditionen i højt humør. Det sneede stadig noget, men vi var klædt på til turen og i julestemning og klarede turen op ad den lange Strandby Bakke i et godt tempo. Da vi først havde nået toppen, gik det næsten af sig selv resten af vejen ned til Lille Strandby. Ved hvert hus gjorde vi holdt og bankede på, og der var

næsten fuldt læs på alle kælken, da vi omsider nåede Charlottes onkels og tantes hus. Her blev vi budt ind på kaffe og julekage og kakkellovnsvarme.

Charlottes onkel, riggermester Blom, ankom midt i det hele, glad og tyk og tilsneet. Han meddelte højlydt, at han havde været ude og lege julemand.

„I har vel ikke været hos gartner Pedersen og på slagteriet endnu?“ spurgte han.

„Næh, vi mangler omtrent kun de to steder.“

„Ja, så vil jeg bare fortælle jer, at jeg har sludret med nogle gode venner og naboer, og nu er det ordnet sådan, at der ligger tre sække kartofler og tre sække gulrødder og tre sække kål til afhentning hos gartneren, og henne på slagteriet er de netop ved at slagte en hel gris til jer — En hel gris, siger jeg jer!“ (Man kan da heller ikke slagte en halv gris) — „De har lovet henne på slagteriet, at de vil skære den i passende stykker, men så skulle I også komme selv og hjælpe til med at pakke den og selv transportere den hjem.“

Det kan nok være, at der blev råbt hurra for julemanden.

Men da vi var færdige med at råbe, så vi på hverandre og tænkte på vore fuldtlastede kælker. Transport med trækvogn var umuligt i det føre, og kunne vi være bekendt at leje en lastbil?

Alles øjne rettedes automatisk på mig, som om jeg var en slags idé-maskine. Jeg skal dog være ubeskeden nok til at røbe, at „Columbus“ omgående lagde et æg.

„Hvorfor ikke bruge „Havgassen“?“ foreslog jeg.

Vor gode gamle jolle lå lige her nedenfor haven ved værftet. Den var trukket på land og stod klodset op og afstøttet med en presenning over. Her var det ideelle transportmiddel.

Kælkernes ladning blev losset over i „Havgassen“, og de fire stærkeste kælker skubbedes ind under jollen, to på hver side af kølen. Så blev klodserne slået væk under „Havgassen“, der lagde sig til hvile på kælkerne, hvortil den blev surret solidt fast med redningsreb. Helt let var jollen dog ikke, når det gik op ad bakke, men det var alligevel et stolt syn at se den komme sejlene gennem snedriverne trukket af os seks havfruer og med slæbetov af de sidste to kælker plus en gammel lystigt vuggende gyngestol, som var riggermester Bloms lille ekstrabidrag.

Ærgerligt også, at det næsten var mørkt nu. Det havde ellers været fin reklame for landets eneste søspejderpatrolje.

Klokken var fem, og det var bælgmørkt, da vi nåede slagteriet, hvor vi fik en alvorlig skuffelse.

Grisen var væk.

Den store, dejlige, hele gris, som gode mennesker havde skænket i julegave til trængende medmennesker, var blevet stjålet.

Den gris, som var blevet indleveret og slagtet samme eftermiddag, var et øjeblik sat ud i gården til afkøling, og

så var den forsvundet. Den var ikke løbet selv, for den var garanteret død, sagde de. Der havde været nogle juletræshandlere med en stor slæde, og det var muligvis dem, der havde taget grisen. Politiet var alarmeret, men hvad kunne der gøres nu, da det var mørkt og i det vejr?

Noget mismodige satte vi kursen mod Store Strandvej. Vi havde været hele ruten igennem, og der var fuld last i „Havgassen“. Alligevel manglede vi kronen på værket.

Nu mærkede vi, at vi var trætte. Det havde været en lang og anstrengende arbejdsdag, men vi havde haft for travlt til at tænke på os selv, og der havde også hele tiden været afbrydelser af besøgene i husene.

Sikken et slid det var at slæbe jollen gennem snedriverne op ad den lange, lange bakke, men heldigvis tabte ingen humøret. Vi sang. Hvor det dog kan kvikke op, når man synger. Det mærker man først rigtigt, når man har brug for at blive kvikket op.

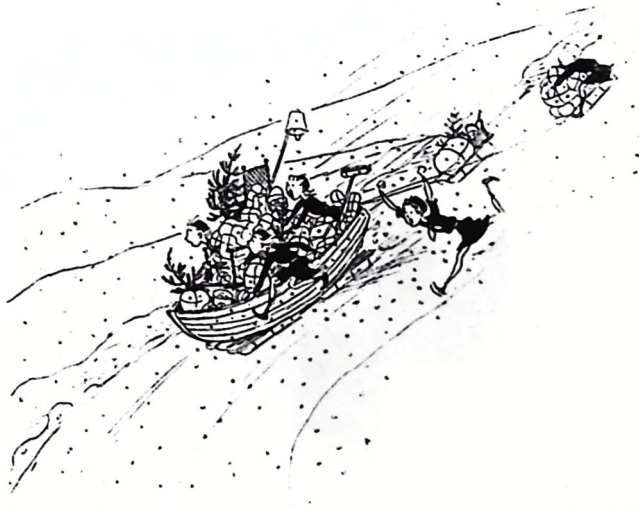
Så nåede vi bakketoppen, og det begyndte så småt at gå nedad. Nu kom der mere fart i „Havgassen“, der sommetider endda løb helt af sig selv.

Vi kunne ikke modstå fristelsen til en gang imellem at springe op og sætte os på bådens essing og køre med, og det havde vi alle seks gjort, da vi uden at vide det havde nået den sidste lange, stejle strækning af bakken. Pludselig kom der stærkere fart på, og samtidig så vi lysene fra Store Strandby blinke nede i dalen.

Sneen bevirkede, at det ikke var mere mørkt, end at vi kunne se, at vi holdt os godt på vejen, men hyggeligt var det ikke, da vi susede nedad på den hoppende og skumpende båd med kælkerne og gyngestolen slingrende agterude.

Nu skimtede vi noget mørkt forude på vejen. — Var det et køretøj? Vi skreg og hujede.

„Af banen — af banen!“ brølede Vibeke. „Hold jer

godt fast!" råbte Charlotte. Der lød et brag og nogle hyl. Vi stodte mod noget, der gav efter. En hel del grantræer fløj omkring, og vi fik nogle i hovedet. Et par mørke skikkelser fo'r ud til siderne, og vi fortsatte den vanvittige fart nedad med den mørke genstand hængende foran på fartøjet.

Spørg mig ikke om, hvordan det gik til, at vi ikke sejlede i groften eller kolliderede med vejtræer eller huse. Havde vi haft ror på „Havgassen“, ville vi alligevel ikke have kunnet styre, men et anker havde vi nok kunnet brugt.

Nu sejlede vi lige ned i byen og ind gennem hovedgaden, hvor folk sprang forskrækkede til side for den fantastiske flotille. Sejladsen endte, da vi tornede mod brandopstanderen udenfor skolen, hvor man utålmodigt havde ventet på modtagelsen af vort sidste læs.

Her var vi med det, og da vi havde samlet lidt sammen på os selv og var „gået fra borde“ for at undersøge, hvad vi var stødt sammen med oppe på bakken og havde skubt foran os, viste det sig at være en stor kasseslæde.

Mellem juletræerne på slæden lå en nyslaget gris! Behøver jeg at fortælle mere?

K. Lund

S. REJSEBREV

Landet med de 7000 øer

Er Danmark et ørige, er Filippinerne det i endnu højere grad. Landet består af godt og vel 7000 små og store øer, de to største, Luzon og Mindanao, hver især mere end dobbelt så store som hele Danmark og med en samlet befolkning på 20 mill. mennesker. I flere hundrede år var Filippinerne under spansk herredømme, der har sat sig dybe spor i dette land. Sidst i forrige århundrede gjorde filippinerne oprør og vandt ved amerikanernes hjælp en vis frihed, men landet var dog indtil 1946 nærmest at betragte som en amerikansk koloni.

Under deres lynerobring af Ostindien i 1941-42 nåede japanerne hurtigt til Filippinerne, der trods et heltemodigt forsvar blev besat af de talstærke japanske styrker. I spidsen for forsvaret stod general Mac Arthur, der også var den mand, der ledede befrielsen af øerne i 1945. Efter svære kampe overgav japanerne sig, og tilbage lå den pragtfulde by Manila som en rygende ruinhob. I de forløbne seks år er mange store bygninger blevet genrejst, men der er langt imellem dem, og den gamle spanskeprægede bydel inden for fæstningsmurene — intra muros — med dens statelige katedraler og pulserende liv er i dag en død by, hvor ukrudtet gror højt mellem murbrokkerne, og husvilde har rejst deres elendige, rustne bølgebliksskure op ad de gamle kirkers og paladseres ruilmure.

Vi foretog en udflugt fra Manila sydpå gennem forstæder, der for seks år siden blev trømllet ned af krigen. Senere nåede vi ud på landet, hvor husene ligesom i for-

stæderne var bygget på pæle, men hvor smukke flettede palmemåtter afløste byens brædder og bølgeblik. Efter længe at have kørt langs sumpede rismarker med sorte vandbøfler og hvide kohejrer, begyndte landet at stige, og bjergisen, der voksede under høje kokospalmer, afløste lavlandets sumpris. I 800 m højde gjorde vi holdt, og foran os lå udbredt den 30 km brede Taal sø, der udfylder krateret af en gammel kæmpevulkan. Ude i søen stak små vulkantoppe op som øer, og den største havde for kun 40 år siden haft et kraftigt udbrud.

Ville vort arbejde lykkes?

Forventningerne var spændt højt, da vi den 11. juli stod ud mellem de østligste øer i den filippinske ørække og havde Stillehavet liggende udbredt foran os. Herude under den krystalblå, solglitrende havflade lå altså dybt, dybt nede bunden af Filippinergraven, hvis dybeste del på mere end 10.000 m trækker en fure i havbunden på 275 km længde umiddelbart øst for Filippinerne. Ville det lykkes at løse en af ekspeditionens hovedopgaver: at konstatere, om levende organismer kan findes dernede under et tryk på næsten 1100 atmosfærer? Ville ekkoloddet fungere, som det skulle, ville vi kunne gøre os håb om at få noget fiskeredskab i bund på denne uhyre dybde, eller måtte vi nøjes med en bundprøve eller måske slet ingenting? Var wiren med sine 12 km lang nok? Spørgsmålet trængte sig på, mens man den første dag stod ved lønningen og kiggede tryllebundet ned i alt det blå og ønskede, at man selv kunne dykke ned og undersøge sagen.

Som I sikkert alle ved fra aviserne derhjemme, lykkedes

vort arbejde på alle områder, både trawling, bundhenter, stødlod, optagning af vandprøver og temperaturmålinger, forsøg med magnetkuglen og dyrkning af bakterier under tryk. I det følgende skal jeg omtale alle disse arbejdsgræne hver for sig og forinden kort fortælle noget om, hvordan vort arbejde i store træk formede sig.

En måneds intenst arbejde

De første dage gik med oplodninger; mens ekkoloddets viser drejede rundt og rundt, aftegnedes kurve efter kurve over dybderne på den fremglidende papirstrimmel. At oplodde en rende, der på bunden kun er et par km bred, er en yderst kompliceret sag, fordi havstrømme, vind, sø og donning stadig driver skibet ud af kurs. Men lidt efter lidt lærte vi, hvad de mystiske streger og prikker på papiret betød, og vi kunne påbegynde arbejdet med stødlod, bundhenter og trawl.

De første dage var fulde af modgang, og så skete det ovenikøbet en nat, da bundhenteren var på vej op fra dybet, og der endnu manglede 4000 m, at en spole i elektromotoren til det store trawlsplid brændte over. Vi fik forsigtigt bjerget bundhenteren og gik ind i læ af øen Dinagat; efter tre dages hektisk arbejde lykkedes det for vore dygtige maskinfolk selv at udbedre skaden, så det, der først tegnede til at blive en katastrofe med ugelang reparation i Manila eller måske endda i Singapore, nøjedes med at blive et beklageligt, men gudskelov kortvarigt afbræk i vort vigtige arbejde.

Vi andre, der ikke har forstand på motorer, tog på jagtture i land efter fugle og endog vildsvin (disse sidste havde nu gemt sig godt!), fiskede farvestrålende dyr på koralrev eller stod nede i Mielches fototank, der lå forankret på koralrevet og stirrede fortabte gennem glaseruderne ud på den helt nye og ubeskriveligt fagre verden, der gennem den tank har åbnet sig for os.

Den 20. juli gik vi atter ud i graven, der heldigvis kun ligger en halv dags sejlads fra de nærmeste øer, og genoptog arbejdet. Men nogle dage senere måtte vi, som i forvejen planlagt, bryde af igen for at løbe til byen Cebu efter olie. Dette tog kun to dage, efterfulgt af nogle dages forceret arbejde herude, indtil vi atter blev tvunget i læ af øerne, denne gang af en tyfon. Den bar navnet Louise (alle tyfoner hernede har pigenavne!) og passerede nord for os, men et par dage umuliggjorde den ekkolodning og dermed enhver form for arbejde ude på det dybe vand. Trods temmelig høj sø vovede vi forsøget og løb ud igen den 31. juli, og siden da har vi trods et nyt lavtryks opdukken kunnet fortsætte og nogenlunde afslutte vort arbejde herude. Imorgen siger vi farvel til Filippinergraven og går for anden gang til Cebu, og med fyldte olietanke fortsætter vi derfra ind gennem Sulusøen og Celebesøen via Borneo til Java og Sundagraven.

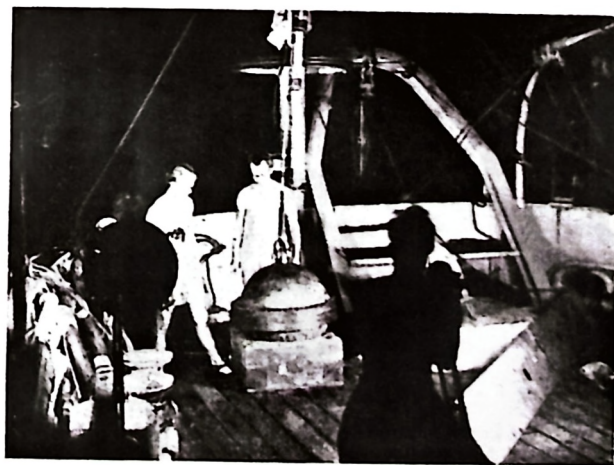
Det første bundmateriale hentes op

Det første redskab, hvormed vi opnåede et heldigt re-

sultat herude, var stødloddet. Det er en tung jerncylinder, som skal sendes absolut lodret i bund og da optager en prop af havbundens bestanddele på op til en meters længde. Første gang, det firedes ned, må det trods al umage alligevel have nået bunden med skrå retning, for det kom op aldeles tomt. Der var ikke andet at gøre end at prøve igen, og denne gang lykkedes det — en fin, 75 cm lang prop af brunligt ler fra 10.330 m blev forsigtigt trukket ud af stødloddet. Først sikrede prof. ZoBell sig med et sterilt sugcapparat en lille prøve fra overfladen af proppen for at undersøge den for evt. indhold af bakterier; derefter blev proppen forsejlet og anbragt i fryserummet til senere studie af geologerne hjemme.

Magnetkuglen bestod prøven —

Som tidligere omtalt omfatter vor ekspedition også forsøg på at måle jordmagnetismen ved at nedsænke måleapparater, indesluttet i en knapt 1 m stor kugle af et umagnetisk materiale, der er lige så stærkt som stål. Kuglen er støbt i to halvdele, der boltes sammen, og væggene er 10 cm tykke. Vi har i Atlanterhavet afprøvet den ned til 4—5000 m, og efter adskillige forsøg lykkedes det dengang at få den tæt under nedfiring til denne dybde. Herude har vi to gange haft den dobbelt så dybt nede, indvendigt forsynet med et apparat, der registrerede dens rotation under udfiringen, og mens den hang dernede i dybet. Første gang var den ude på godt 9000 m og kom op med et vandindhold på 4,9 l, og næste gang gik den ned til over 10.000 m og havde da „sat“ sig så meget, at vandindholdet nu kun var 1,4 l. Dette må betegnes som et meget fint resultat, når man betænker det ufatteligt store tryk, en kugle af den størrelse er udsat for. Da det er Carlsbergfondet, der bekoster disse forsøg, sendte vi til ære for dette fond begge gange et par Carlsbergoller med ned — og de klarede den fint!

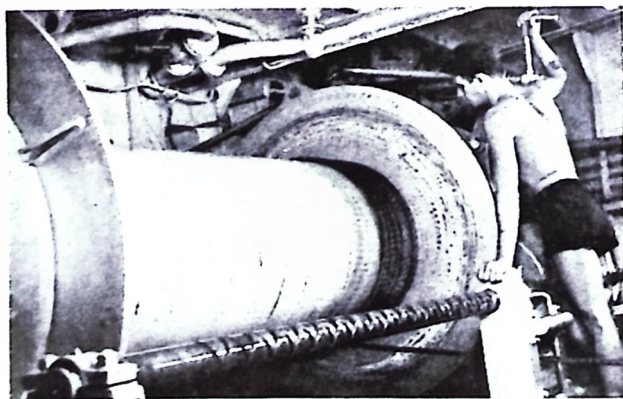
Magnetkuglen er klar til at gå ud på 9 km's dybde

Det første tegn på liv

Som tidligere nævnt udtog prof. ZoBell af stodloddet en lerprobe. En lille del af den blev opslemmet i sterilt havvand, og der tilsattes forskellige næringsstoffer. Indesluttet i små glaserør med gummiproppe udsatte han dem i et særligt trykapparat, han har konstrueret, for et tryk på godt 1000 atmosfærer, der svarer til trykket dernede på bunden, og anbragte dem i fryseskab ved en temperatur på 3°. Og den 21. juli kunne ZoBell glad og lykkelig og en lille smule stolt meddele os, at han *havde* konstateret vækst af bakterier!! Hermed var det første bevis ført for, at der findes liv ned til oceanernes største dybder, og der blev travlhed på radiostationen med afsendelse af telegrammer til den hjemlige presse og verdenspressen om denne sensationelle opdagelse. Senere har han videreført forsøgene med andre prøver fra bunden og med vand fra specielt konstruerede, sterile vandhentere af gummi; ifølge hans egne udtalelser har han arbejde nok med dette materiale for resten af sit liv — og mere til!

Hvad trawlen bragte op!

Det endelige bevis for højere organismer på de største dybder blev ført den følgende dag, da den første trawl på mere end 7800 m kom op fra den på dette sted 10.462 m dybe Filippinergrav! Når I betænker, at der er 10½ km til bunden, at rendens flade bund kun er 2–3 km bred, at vind og strøm gør alt for at drive skibet ud af kurs, at ekkoloddet nok kan fortælle, at vi er ved at gå ind på en skrænt, men ikke, om det er rendens øst- eller vestskrænt (det må vi de fleste steder gætte os til), og endeligt, at det ville have været en katastrofe for vor trawling, om nettene var kommet ind over de stejle skrænter, vil I kunne forstå, at det slet ikke er så ligetil at fiske på de dybder; det kræver en vældig agtpågivenhed af de folk, der følger ekkoloddet, af dem, der navigerer, af ham, der står til rors, af dem, der på agterdækket passer spillet og wirens udfiring og indhaling samt kontrollerer wirens vinkel med

Kun nogle vindinger af 12 km-trawlwiren er tilbage på tromlen ...

havfladen under selve trawlingen, og endelig af dem, der sveder nede i maskinen med at give nøjagtigt det antal omdrejninger på skruerne, som er nødvendigt for lige akkurat at holde trawlen i bund.

Det var sort nat, da slædetrawlen kom hjem fra sin lange rejse ned i dybet, men agterdækket lå badet i lys fra stærke projektorer. Det første befrielsens suk lød, da nettet dukkede op — og altså var i behold. Det næste, da vi under indhalingen gennem nettets masker skimtede nogle store sten, som med ønskelig tydelighed sagde os, at det *havde* været i bund. Og tredje gang var det ikke blot et befrielsens suk, der lød, men en dyb glæde og tilfredsstillelse greb os alle, da vi halede en hovedstor sten frem og på den fandt siddende fire små blege soanemoner — hvis ikke *det* var bunddyr, så ...!

Og som natten skred, fik vi undersøgt det store antal små og større sten, fik med uendelig nænsomhed sigtet de mange liter brunt ler, der var holdt tilbage af lærredsspanden og fik omhyggeligt gennemgået hver eneste af nettets masker. Resultatet af bunddyr var bedre, end selv de mest optimistiske havde været at drømme om: ca. 27 soanemoner, ca. 75 små sopøser, en enkelt blind tangloppe og 5 små muslinger. Atter glødede telegraftrådene, og om bord fejredes den store begivenhed med champagne og punch, og ekspeditionslederen, dr. Bruun, takkede høje og lave for det samarbejde, der alene havde muliggjort det lykkelige resultat.

SPEJDESPORT PÅ CEYLON, „ØSTENS PERLE“

Et sted i Ostindien, sept. 1951.

Hver eneste gang, „Galathea“ lægger til i en fremmed havn, forsøger jeg at få kontakt med de lokale spejdere. Først og fremmest gør jeg det for at lære lidt om spejdersport i deres land — men samtidig for at kunne fortælle dem noget om danske spejdere og derigennem måske bidrage en lille bitte smule til, at spejdere ude og hjemme lærer hinanden bedre at kende; herved bestyrkes og vokser den fællesskabsfølelse, der binder alverdens spejdere sammen, fordi vi alle har den samme hilsen, den samme spejderlilje, det samme mål og den samme spejderlov som rettesnor.

Det er ikke i hver havn, at jeg for mine mange pligter med fremvisning af skibet, foredrag i land, deltagelse i receptioner og andre ubehageligheder har tilstrækkelig fritid til, at jeg (foruden alt det andet, fritiden skal anvendes til) kan nå at gennemstøve byen på jagt efter et spejderhovedkvarter. Men som de, der har energi nok til at læse mine rejsebreve, vil vide, står der også noget om spejdere i fremmede lande i dem. I denne artikel skal jeg da om spejderne på øen Ceylon ved Forindien fortælle lidt mere end det, der blev plads til i rejsebrevet derfra.

Det begyndte allerede 1912 —

Når du betænker, hvor langt Ceylon ligger fra spejder-

bevægelsens moderland, England, og hvor forskellige disse to landes natur og befolkning er, må du indrømme, at det er imponerende, at den første trop allerede blev startet dér på øen i 1912, altså for næsten 40 år siden og kun 2½ år senere end i Danmark. Lige siden er spejderbevægelsen gået frem på den store tropiske ø med det gamle kulturfolk. I dag findes der 8000 spejdere og 3500 pigespejdere på Ceylon. Selv om der ligesom herhjemme er flest i hovedstaden (den hedder, som du vel ved, Colombo) og de større byer, er der i langt højere grad end i Danmark også troppe i selv de fjernest liggende og mest afsides landsbyer. Spejderne i disse landtrophe taler næsten udelukkende Ceylons eget sprog, sinhalesisk og er buddhister, mens bytroppene for det meste er engelsksprogede med kristne eller muhammedanske spejdere foruden de buddhistiske. Der har ikke destomindre altid bestået det bedste forhold mellem land- og bytroppene; de engelskopdragede spejdere har været ivrige efter at dele deres boglige viden med de sinhalesisk-sprogede spejdere, mens disse til gengæld har kunnet lære bytroppenes spejdere en masse om wood-craft, evnen til at færdes hjemmefrem i Ceylons tætte jungle og andre udendørs spejderfærdigheder. I de seneste år har man tillige med held indført spejdersport på nogle af de mange isolerede estates, d. v. s. de store farme oppe i højlandet, hvor der dyrkes the eller gummi, samt de dertil knyttede fabrikker. Under vort ophold på Ceylon besøgte jeg selv en sådan the-farm og -fabrik, der lå i en pragtfuld natur, omgivet af vildsomme skove og så højt til vejrs, at luften føltes kølig og frisk. Hvilke muligheder må der ikke her være for at drive udendørs spejdersport i særklasse?

SPEJDESPORT I CEYLONS FÆNGSLER OG BLANDT SPEDALSKE

I fortsættelse af artiklen i forrige nummer om Ceylons spejdere skal jeg denne gang omtale det spejderarbejde, der på Ceylon udføres for handicappede eller særstillede spejdere, d. v. s. drenge og unge mænd, der på grund af en langvarig sygdom eller brist i karakteren er anderledes stillet end andre. I forhold til Ceylons befolkningstal og hele udvikling er man dernede utvivlsomt nået videre frem på dette punkt end i noget andet land, Danmark i høj grad indbefattet.

Allerede i 1924 fik nogle spejderførere den tanke at forsøge at drive spejdersport inden for murene i Welikade fængslet i Colombo, der rummede unge forbrydere på fra 16 til 21 år og med mere end 1 måneds straf. Efter at en del vanskeligheder var overvundet, startedes en rovertrop med 20 unge mænd, der frivilligt tilsluttede sig og aflagde spejderløftet. I begyndelsen var der megen modgang, de unge fanger var mistroiske over for dette nye, og det var ikke altid let at skaffe instruktører udefra.

I 1926 var troppen imidlertid vokset til 70, forsøgs-

Ceylon — spejderhovedkvarteret i Colombo

perioden var forbi, og der kunne afstikkes faste rammer for arbejdet. Flere fængselsbetjente var blevet interesseret, og de fik orlov for at kunne tage på Gilwellkursus og derved stå bedre rustet til hvervet som spejderførere. Også regeringen fattede interesse for sagen og ydede økonomisk støtte til deltagelse i førertræning, uniformer og lejrdrusrustning. Lejrdrusrustning, spørger du? Ja, lejrdrusrustning, for udover ugentlige rovertropper foretager denne særegne trop, der idag tæller mere end 100 medlemmer, weekendture hver 14. dag! I fuld frihed nyder disse unge lovbydere — af hvilke adskillige udstår strenge straffe for alvorlige forbrydelser — her lejrlevets glæder med deres fangekammerater. Hvert år udvælges desuden nogle enkelte af disse rovere, der får lov til at deltage i korpsets årlige Gilwellkursus på helt lige fod med spejderførere uden for fængslets mure . . .

Men hvordan kan det nu lade sig gøre? Jo, for tillid avler tillid. Når en gang det, der kaldes spejderære, er forstået og akcepteret af disse „fængsels-rovere“, gengælder de fuldt ud den tillid, der i så rigt mål vises dem af fængselsmyndighederne. Til dato har ikke en eneste af de mange hundrede, der gennem årene har stået i Welikade rovertrop, indtil de blev løsladt eller nåede aldersgrænsen, har ingen af dem benyttet sig af den frihed, de nød godt af og svigtet den tillid, der vises dem. Dette er et faktum, hvoraf spejderne på Ceylon med rette er en lille smule stolte.

De ulykkelige, spedalske drenge får nyt håb som spejdere

Ligesom i Danmark findes der en trop knyttet til døvstummeskolen, men langt større vanskeligheder kæmper den trop med, som findes på Ceylons største spedalskeshospital. Som du måske ved, angriber denne frygtelige sygdom især hænder og fødder, hvor der dannes store og meget smittefarlige sår, så de spedalske må afsondres strengt fra omverdenen.

Naturligvis må dette spejderarbejde drives på en helt anden måde end det frie, glade spejderliv, du kan leve.

Jul. December 1951

Har du fået din
juleprisliste
fra depotet?

Du har måske løst
præmieopgaven?

Depotet har mange gode
gaver, både store og små

Keramikskæbæger med kløver	5,50
Verdensnål, som alle spejdere må bære	2,25
Ring, sølv med kløver	4,00
Bogmærke, rødvidt bånd med solkløver	3,50
Bogmærke, ben, 2 størrelser	7,50, 5,25
Svanekniv, den ideelle spejderkniv	4,75
Læderetui til svanekniv	2,75
Sangbogomslag, eng. pluvicin	2,25
Statuette, B.-P.	18,00

Statuette, pigespejder i rødler	25,00
Blokløjt, fransk celluloid	4,00
Blokløjt „Flutina“	6,50
Blokløjt, træ	18,50, 17,00

NYHEDER

Kikkert, sammenfoldelig, med lup, spejl og kompas	19,50
Træspejder	2,50

Køb julekort på depotet. Også i år er der et nyt julekort af Trille!

Desuden har vi:

4 nye, farvelagte kort med uniformen	0,60
2 nye serier, à 6 stk., patruljen arbejder med	0,85
duelighedstegn	0,85

VI HAR NU UNIFORMER PÅ LAGER

Lærredsuniformer, 74 cm—118 cm	30,50, 39,50
Lærredsuniform, førermodel, str. 40-46	45,50, 53,50
Montyuniform, uld, str. 38-46	82,00, 94,00
Førermontyuniform, serges, str. 40-46	100,00, 115,00
Halstorklæde, håndvævet, marine	9,65
Handsker, blå uldne, str. 5-9	5,85, 8,15
Luffer, blå uldne, str. 6-9	4,50, 5,40
Stips, uldent, krølfrit	8,50

Har du husket at købe pigespejderlommebogen?

Pigespejderdepotet . LUNDSCGADE 6 . KØBENHAVN Ø

Men de, der følger denne spedalske trop på nærmeste hold, fortæller om, hvor betagende det er at mærke den glæde og lykke, hvormed disse forpinte drenge går op i deres spejderarbejde. Det at have noget at stræbe imod, at dygtiggøre sig til, giver dem fornyet tro på livet og håb om helbredelse for denne forfærdelige sygdom, der ellers tvinger dem til et liv i afsondrethed, et liv, hvis tærende ensformighed og uhygge vi andre aldrig helt vil kunne fatte.

Anc Kromann-Hansen — 1. Fano.
Ingrid Kjærhuus, Esther Nørholm —
1. Horsens. Elisabeth Flemming Niel-
sen, Grete Christensen, Birte Jensen
— 2. Horsens.

Tove Hansen, Eva Danielsen —
Skjern.

Kirsten Koch, 1. Horsens.

TINKA GENNEM TYKT OG TYNDT

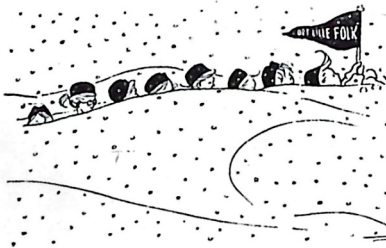
Tinka skal mødes med
Anne Marie

Karen Johanne,
Petra og Julie.

Lotte, Susanne
og lille Sofie.

Hun skal på juletur
med sin patrulje!

REDAKTION: Fru Annesofie Hermann, Ellemosevej 89, Hellerup

ADMINISTRATION: Bladkontingent sendes til „Pigespejderne“, korpskontoret, Lundsg. 6, Kbh. Ø. Postgiro 36 302

„PIGESPEJDERNE“ kan også bestilles gennem postvæsenet og koster kr. 4,00 pr. år

EKSPEDITION og TRYK: Fyens Stiftsbogtrykkeri, Odense. Afleveret til postvæsenet den 6. december

4 5 5 4 0